

**Despre o presupusă trecere la Ortodoxism
a Pastorului Luteran Richard Wurmbrand
Dezmințirea unor zvonuri tendențioase, neadevărate de catre Mihai Wurmbrand,
singurul fiu al pastorului Richard Wurmbrand !**

După alegerea pastorului Richard Wurmbrand printre primele zece cele mai respectate personalități ale istoriei României, la concursul "Mari Români" din 2006, există persoane în România care nu s-au putut împăca cu gândul ca un evreu creștin, născut în România, a putut deveni o personalitate marcantă a acestei țări, România.

Richard Wurmbrand, decedat în anul 2001, a locuit în ultimii 10 ani din viață, în casa mea, și a zăcut la pat sub îngrijirea mea și a unor ajutoare 24/24 în ultimii patru ani din viață. Motivul pentru care i-am pus casa la dispoziție și m-am mutat în alt apartament cu chirie a fost pentru ca să fiu cu părinții mei o bună parte din zi, casa oferind nu numai facilități pentru vizitatori mulți la parinții mei înainte de a cadea bolnavi, dar și facilități de birou pentru mine. Am colaborat zilnic cu tatăl meu fără întrerupere de la venirea sa în America și pâna la îmbolnăvirea care l-a răpus la pat, deci peste 30 de ani. Richard Wurmbrand, fiind animat de o profundă înțelegere și dragoste creștină interconfesională, nici în acești ani nici înainte în întreaga sa viață nu s-a declarat vreodată ca având vreun interes de a deveni ortodox. El a fost inițial hirotonit în confesiunea anglicană și mai târziu din nou în confesiunea luterană și a rămas un pastor luteran până la sfârșitul vieții.

Zvonul despre o presupusă convertire la Ortodoxie, petrecându-și ultimele zile într-o mănăstire ortodoxă în America, a apărut mai întâi într-un forum al publicației *Formula AS*. În ultimii 6 ani de viață tatăl meu nu a călătorit nicăieri în altă parte decât cu ambulanța la un spital din apropiere. Când am dovedit imposibilitatea acestei gogorițe, iată că o altă publicație notorie, *Academia Cațavencu*, a schimbat circumstanțele și a "plasat" convertirea la închisoarea Târgu Ocna prin anii 1951-52. Nici aceasta nu a avut loc.

Am răspuns publicației *Academia Cațavencu* precum urmează:

"În *Rezistența din minți*, A.C., nr. 822, a apărut un alt articol despre pastorul luteran Richard Wurmbrand, un evreu-creștin închis timp de 14 ani în închisorile comuniste române și decedat în anul 2001. Neavând dreptul la replică, fiind singurul său fiu, am cumpărat acest spațiu limitat. Conform autorului, Richard Wurmbrand s-ar fi clasat pe locul 3 la concursul "Mari Români." O eroare. S-a clasat pe locul 5. Autorul descrie că ar fi ieșit din închisorile comuniste "creștin ortodox" cerând, fiind într-o celulă în închisoarea comunistă Târgu Ocna, conform unui "martor" încă în viață (decedat în anul 2009, N. Ed.) , doctorul Lefa, închis ca legionar, să fie botezat, "după religia ortodoxă." Ortodoxia nu este o religie ci numai o denotație a religiei creștine. Richard Wurmbrand, o persoană publică în România pre-comunistă, după ce a ajuns în Vest în 1965 și pâna la moartea sa, timp de 36 de ani, a predicat fiind o personalitate

cunoscută pe 5 continente, publicând cărți care au fost traduse în 85 de limbi. Mulți "colegi" de pușcărie au publicat în străinătate sau chiar în România despre el. Înaintea acestui concurs în 2006, nu a apărut nimic în scris despre o asemenea presupusă convertire și botez în Ortodoxie. Cea mai bună dovadă totuși de cât de neverosimilă este această "noutate" provenită conform autorului de la Dr. Lefa, este chiar cartea autobiografică a Dr. Aristide Lefa, tipărită în 1998, « Fericiți Cei Ce Plâng, » Editura Eminescu, unde își descrie activitatea ca doctor-pușcăriaș în Târgu Ocna. Deși Richard Wurmbrand este menționat pe larg și nu neapărat pozitiv, absolut nimic despre o presupusă convertire la Ortodoxie. Mihai Wurmbrand"

În continuare, preotul Gheorghe Calciu pe care l-am cunoscut îndeaproape personal, în timpul vieții sale, nu a făcut niciodată vreo afirmație despre tatăl meu devenind ortodox.

O altă **poveste** falsă despre tatăl meu, apărută prin presa română, are ca subiect o presupusă dăruire de streptomicină în închisoarea din Târgu Ocna din partea legionarului Gafencu către tatăl meu, cadou care i-ar fi salvat viața. Adevărul îl cunosc îndeaproape și este exact contrariu, cele scrise mai jos fiind probate grație documentelor fostei securități comuniste, recent facute publice.

Așa se întâmplă, că în mod neașteptat cunosc la prima mână și foarte personal circumstanțele primirii de către tatăl meu a 4-5 flacoane de streptomicină, dar nicidecum din partea lui Gafencu sau oricarei alte persoane dinlăuntrul închisorii Târgu Ocna. Acest medicament tatăl meu l-a primit direct de la mine. Iată cum stau faptele: În anul 1951 pe când mama mea era închisă la Canal, iar tatăl meu la Târgu Ocna eu aveam 12 ani. Locuiam în casa care încă nu fusese confiscată și câteva persoane se organizaseră și aveau oarecum grijă de mine în timp ce eram la o școală elementară. Aceste persoane erau foști colaboratori intimi ai părinților în munca extensivă misionară, finanțată din Norvegia și Elveția între 1945-1947. În foametea din 1946 de exemplu tatăl meu organizase o cantină unde primeau cel puțin o masă pe zi 1000 de persoane. Două dintre aceste persoane din jurul meu rămăseseră pastori în biserica luterană fondată de tatăl meu pe strada Olteni, în prezent strada aproape în întregime demolată. De la 2 deținuți care au fost cu el într-o dubă cu care fusese luat la proces în 1950 știam că este în ultimul stadiu de tuberculoză și nu va avea mult de trăit. Persoanele din jurul meu, bineînțeles în numele meu au făcut cerere către Ministerul de Interne ca să-i pot trimite tatălui meu medicamente precum streptomicină și Pas.

Neașteptat, prin iarnă în 1953 sau începutul lui 1954 tatălui meu i s-a permis singurul vorbitor pe care l-a avut în 14 ani de pușcărie comunistă. Aceste vorbitoare, am aflat din zvonuri mai târziu, au fost permise se pare numai pentru că soția fostului președinte Roosevelt a vizitat România. Ea era o socialistă activă în cauze de drepturi umane în închisori și cine știe ce le-o fi spus autorităților. Tatăl meu a avut permisiunea să scrie o carte poștală de 10 rânduri familiei în care, profitând de analfabetismul gardienilor a semnat "Richard Wurmbrand Acrostih." Noi, adică și eu dar și persoanele

mature din jurul meu, când am primit cartea postală, ne-am prins ca în acrostih se putea citi "medicament."

Mama mea având domiciliu obligatoriu în București după ce fusese închisă la Canal, eu am călătorit noaptea cred că prin gara Adjud până la Târgu Ocna, împreună cu o prietenă a mamei mele aducând câteva sticlute cu streptomycină și cu pilule Pas obținute cu greu sacrificiu prin cunoștințe și un pachet cu marmeladă, unt, pâine. Am intrat singur în incinta închisorii, o curte cu un caldarâm cu pietre mari, între două porți enorme, precum la un castel medieval, unde erau cam 10 gardieni-milițieni. Între aceste două porți și două rânduri de mese și la distanță am văzut capul tatei prin vizetă. Tatăl meu a întrebat: unde este mama? Cum de n-a venit? Înainte de a putea da vreun răspuns, gardianul a strigat: "N-ai voie să întrebi de familie!" Chiar dacă aș fi putut răspunde fusesem instruit, bineînțeles, să nu spun că mama a fost arestată sau are domiciliu obligatoriu. Am îngânat că mama te iubește sau așa ceva. Tata m-a întrebat dacă știi dacă a fost condamnat și la cât? Din nou gardianul a strigat: "Nu poți întreba despre caz!" Tatăl meu a început să-mi spună: "Să știi Mihai, că avem în cer un Dumnezeu care ne iubește, să crezi în El", la care din nou gardianul a strigat: "N-ai voie să vorbești religie aici" și a închis vizeta. Tot "vorbitorul" a durat mai puțin de 2-3 minute. Bineînțeles, eu fiind un copil prost îmbrăcat, fiind și iarnă, dărdâiam incontrollabil. Apoi au luat tot conținutul pachetului și l-au vărsat într-o hârtie de ambalaj, au amestecat marmelada, untul, pâinea, brânza, nucile, sticlutele de streptomycină, pilulele de Pas sau aspirine și au făcut un fel de terci și l-au luat. Eventual streptomicina a ajuns la tatăl meu dar nu a folosit-o ci așa cum am aflat ulterior (nu dela tatăl meu ci mai întâi de la un legionar care ne-a vizitat după eliberare al cărui nume dacă-mi amintesc corect era Samoilă) a dat-o altora. Nu lui Gafencu, ci unui tânăr legionar. În aceeași zi am luat trenul și m-am întors la București. Deci pentru că această streptomycină eu personal am dus-o la Târgu Ocna, eu am fost sursa imediată a acestui medicament, considerat pe vremea aceea un medicament miraculos, bun la orice.

Până de curând, pentru povestea de mai sus în afară de mine a mai existat o altă persoană martoră care a descris oarecum aceste întâmplări. Doamna care m-a însoțit la Târgu Ocna, după ce a plecat din România a scris o carte în Franța în care puțin înainte de moartea sa, prin 1979, descrie într-o pagină eforturile depuse de către prietenii părinților de a obține această streptomycină. Alții care au participat la aceasta sunt decedați. Totuși mirabile mirabilis, datorită kilometrilor de dosare ale fostei securități care au fost mai mult sau mai puțin deschise, fără ca eu să cer măcar, am obținut copia unui document pe care l-am primit de la cineva care a studiat dosarele din Ministerul Afacerilor Interne care arăta cum în 1951, oamenii din jurul meu, bineînțeles, în numele meu, într-adevăr făcuseră cerere să parvină medicamentul acesta tatălui meu. Există o altă poveste despre un cadou din partea lui Gafencu către tatăl meu a doua cuburi de zahăr, povestire care apare în cartea tatălui meu, *Cu Dumnezeu în subterană*, o carte pe care tatăl meu a scris-o și a publicat-o în Anglia, în primul an după ce a ieșit din România. Nu este vorba de nici o streptomycină.

Apelez la logica cititorilor. Majoritatea legionarilor erau în pușcării încă dinainte de 1941. După ce au venit comuniștii, în 1948 au mai arestat toate rudele lor până la al treilea grad. Tatăl meu datorită activității sale, cunoașterii atâtor limbi străine a avut incredibil de multe legături solide în țară și străinătate, legături care au rezistat la toate intemperiile sociale până la moartea sa și aceasta dovedește ca nu a dezamgit oamenii cu schimbări bruște de caracter sau reprezentări neadevărate. Cei din jurul sau chiar și după câțiva ani de comunism încă aveau legături cu creștini din țările scandinave mai ales și acces la surse de bani. De unde ar fi avut bietul Gafencu sau vreun alt legionar pe careva să-i poarte încă de grijă? Din povestirile mamei mele știu că a stat închisă la Canal cu o doamnă Gafencu dar nu știu dacă și ce fel de rude erau. Deci este extrem de îndoielnic ca legionarul Gafencu să fi avut o sursă independentă de streptomycină.

Un alt legionar Ianulide, în scrieri care au apărut postmortem de origine nedocumentabilă, de asemeni publicate de un grup cu un program ultranaționalist, după concursul “Mari Români” descrie pe larg presupuse discuții teologice între Gafencu și tatăl meu, discuții care l-ar fi făcut pe Richard Wurmbrand să recunoască superioritatea doctrinei ortodoxe și mai mult chiar să se dezică de originea sa evreiască. Din nou las cititorul să judece logic asupra posibilității unui tânăr legionar ajuns în pușcărie la o vârstă fragedă și fără acces la vreo educație teologică, să mențină o discuție cu pastorul Richard Wurmbrand, cunoscător fluent a 14 limbi străine, cu cunoștințe teologice recunoscute ca fiind uimitoare de către mulți autori care l-au descris în multe cărți.

Există în Biblie în Cartea Geneza o povestire despre Avraam, strămoșul poporului evreu aducând un sacrificiu lui Dumnezeu și petrecându-și o zi întreagă alungând păsările răpitoare care doreau să se înfrupte din carnea jertfită. Chiar și acest primitiv a înțeles că sacrificiul făcut a fost pentru Dumnezeu și nu de dragul unor păsări, găsind oportun să se hrănească cu ce era la îndemână pe altar. Acesta este felul în care simte cineva care a trăit alături de o personalitate care s-a sacrificat nu numai pe el dar și întreaga sa familie. Acest sacrificiu, un exemplu demn de urmat, a fost făcut pentru Dumnezeu și nu pentru a servi o cauză oportunistă politică sau culturală.

Mihai Wurmbrand